

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Markéty Jiráskové ve věci žalobce: **Petr K., nar. xxx**, bytem xxx, zast. Mgr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 32/22, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, o odvolání žalovaného** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. listopadu 2016, č.j. 19 C 164/2016-35,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I. a II. **m ě n í** jen ohledně lhůty k plnění, která činí patnáct dní od právní moci rozsudku, jinak se **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 3.400,- Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 120.000,- Kč spolu s úrokem z prodlení z částky 30.000,- Kč ve výši 8,05 % ročně od 25.5.2016 do 28.6.2016 a s úrokem z prodlení z částky 120.000,- Kč ve výši 8,05 % ročně od 25.5.2016 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.). Výrokem II. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Takto soud rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 150.000,- Kč jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu vznikla v důsledku nezákonného trestního stíhání zahájeného dne 1.7.2014 pro skutek znásilnění ve vztahu k nezletilým vnučkám manželky žalobce. Žalobce podal proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost, která byla zamítnuta. Od počátku odmítal, že by se stíhaného skutku dopustil. Trestní stíhání pokračovalo podáním obžaloby, kdy byl skutek překvalifikován na zločin pohlavního zneužití. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 21.4.2015 byl žalobce obžaloby zproštěn dle § 226 písm. a/ trestního řádu a odvolání bylo dne 25.6.2015 zamítnuto. V souvislosti s trestním stíháním mu vznikla nemajetková újma, kterou blíže specifikoval v žalobě.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že se za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení žalobci omluvil a přiznal mu jako zadostiučinění částku 30.000,- Kč, která byla na účet žalobce uhrazena po podání žaloby.

Žalobce vzal žalobu co do částky 30.000,- Kč zpět a soud I. stupně v tomto rozsahu řízení zastavil.

Po provedeném dokazování vyšel soud I. stupně ze zjištění, že:

Usnesením policie České republiky ze dne 1.7.2014 č. j. KRPA-189274-18/TČ-2014-000073 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zák., kterého se měl žalobce dopustit tím, že v přesně nezjištěné době od roku 2012 do 12.5.2014 v bytě na adrese xxx, kde poškozené nezl. Veroniku Š., nar. xxx, a nezl. Barboru Š., nar. xxx, jako jejich nevlastní děda hlídal, je opakovaně pohlavně zneužíval v usnesení popsaným

způsobem. Dne 30.12.2014 podal státní zástupce Městského státního zastupitelství pod č.j. 1 KZV 141/2014-39 obžalobu pro výše popsany skutek, v němž státní zástupce spatřoval zločin pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 odst. 2 tr. zák. Řízení bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 58 T 73/2014, obžaloba byla projednávána při hlavních líčeních ve dnech 26.2.2015, 17.4.2015 a 21.4.2015, kdy byl vyhlášen rozsudek, jímž byl žalobce jako obžalovaný podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se skutky staly. Soud v odůvodnění rozsudku poukázal na rozsáhlé dokazování, kdy byly provedeny výslechy řady svědků, z jejichž výpovědí lze usuzovat na okolnosti dokreslující celkovou situaci, přičemž stěžejní dle soudu zůstávala výpověď nezletilých Veroniky Š. a Barbory Š. jako jediný přímý důkaz. Soud po zevrubném zhodnocení veškerých provedených důkazů dospěl k závěru, že projevy nezletilých údajně poškozených dívek souvisely s běžným vývojem nezletilých, což odpovídá i závěrům znaleckých posudků z oboru psychologie k osobám obou nezletilých. Soudními znalci bylo zjištěno, že nezletilé dívky nevykazují žádné známky sexuálního zneužití ani psychické zátěže související s jednáním obžalovaného. U obžalovaného (žalobce) nebylo znalci zjištěno, že by trpěl duševní poruchou, nebyla u něj prokázána přítomnost strukturované sexuální deviace, jeho osobnost není psychopaticky strukturována, žalobce je heterosexuálně orientován, nebyly zjištěny žádné tendence, které by nasvědčovaly nějaké pedofilní zkušenosti. Proti rozsudku soudu prvního stupně v trestní věci podala odvolání státní zástupkyně, odvolání bylo zamítnuto Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím, který rozhodl usnesením sp.zn. 67 To 197/2015 z 25.6.2015.

K osobě žalobce jako obviněného v trestním řízení byl zpracován znalecký posudek z psychiatrie a psychologie č.j. KRPA-189274-47/TČ-2014-000073 znalci prof. MUDr. Jiřím Rabochem a Prof. PhDr. Janem Vymětalem. Žalobce při vyšetření znalci uvedl, že je mu z křivého nařčení špatně, zhoršil se jeho zdravotní stav jak po psychické, tak po fyzické stránce, špatně spí, trpí nechutenstvím, zhubl 7 kg, stále na obvinění myslí, chce se očistit. V závěru znalci konstatovali, že se u žalobce v souvislosti s trestním řízením rozvinula duševní porucha mírné intenzity – porucha xxx.

Z výpovědi žalobce soud zjistil, že jeho život se následkem trestního řízení změnil zcela zásadně, žalobce přišel o rodinu, přátele, známé. Jeho

situace se nezlepšila ani po zproštění obvinění, mnozí staří známí, byť o zproštění viny vědí, se k žalobci nehlásí, nekontaktují jej. Žalobce se seznámil se svou (nyní již bývalou) manželkou v roce 2001, v roce 2006 se vzali, jejich vztah byl bezproblémový, žalobce manželce se vším pomáhal (péče o matku manželky, péče o vnoučata). Asi půl roku před začátkem jeho trestní věci existovaly určité signály o problémech, ty však považoval za minimální. Jednoho dne manželka nepřišla domů a sdělila mu, že žalobce měl obtěžovat manželčiny vnučky. Žalobce byl s obviněním konfrontován až začátkem července 2014, 1.7.2014 byl zatčen a odvezen k výslechu, byl cca 24 hodin umístěn v cele předběžného zadržení a pak propuštěn. Od té doby mu bylo rovněž zakázáno stýkat se a jakkoli kontaktovat celou manželčinu rodinu. Žalobce uvedl, že je ve starobním důchodu, má pouze jednu starší sestru, vídají se dvakrát do roka, vlastní děti nikdy neměl. Na hledání nové známosti nemá žalobce ani pomyšlení, nemá důvěru, až do dané chvíle žil v představě, že jeho vztah s manželkou je bezproblémový, ale dožil se trapného zklamání. Aktuálně je žalobce již rozvedený. Žalobce se domnívá, že věc vykonstruovala jeho bývalá manželka, nasvědčují tomu i výpovědi manželky jako svědkyně v trestním řízení, které žalobce hodnotil z převážné části za smyšlené. Po psychické stránce doléhá situace na žalobce dosud, v průběhu trestního řízení musel žalobce brát léky na spaní, špatně spí dosud, přišel o svůj předchozí optimistický přístup k životu.

Po takto provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že nárok žalobce je zcela odůvodněný. Odkázal na zák.č. 82/1998 Sb. a na § 5 písm. a/ a § 31a odst. 1, 2 zákona. Při posouzení věci vycházel i z judikatury Nejvyššího soudu ČR, například rozsudku sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, a v souladu s touto judikaturou se zabýval kritérii rozsahu nemajetkové újmy, a to povahou trestní věci, délkou trestního řízení a následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Přihlédl též k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, a zohlednil rovněž důvody, pro které k zastavení trestního stíhání došlo, resp. pro které byl obžalovaný zproštěn obžaloby.

Při hodnocení povahy trestní věci soud akcentoval, že žalobce byl trestně stíhán nejprve pro zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a/, odst. 3 písm. a/ trestního zákona, kdy byl ohrožen trestem odnětí svobody se sazbou až dvanáct let a následně, po změně právní kvalifikace, pro zločin pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1, odst. 2

trestního zákona s trestní sazbou až deset let. Povaha trestní věci byla jednoznačně způsobilá zapříčinit snad nejvyšší možné společenské odsouzení žalobce, když jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, je společností vnímáno jako maximálně zavrženíhodné. Trestní stíhání trvalo přiměřenou dobu a nebylo postiženo žádnými neodůvodněnými průtahy, nicméně lze chápat obavu žalobce, že až do pravomocného rozhodnutí – jakkoliv byl přesvědčen o své nevině – se cítil být ohrožen potenciálně možným odsouzením a hrozbou vysokého nepodmíněného trestu. Je třeba zohlednit i okolnosti zahájení trestního řízení, kdy žalobci bylo zapovězeno jakkoliv kontaktovat členy manželčiny rodiny, když do té doby byl s touto rodinou v úzkém a pravidelném kontaktu. Jelikož bylo státní zástupkyní proti zprošťujícímu rozsudku podáno odvolání, byl žalobce vystaven i důsledkům řízení odvolacího. Z pohledu důvodu zproštění žalobce obžaloby bylo hledisko způsobené nemajetkové újmy naplněno maximálně intenzívně, neboť žalobce byl rozsudkem obžaloby zproštěn pro důvod uvedený v § 226 písm. a/ trestního řádu, tj. že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl žalobce stíhán. Žalobce svým chováním žádnou příčinu k trestnímu stíhání nezavdal. Vznik imateriální újmy žalobce prokázal. Nebyl sice v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě, nicméně prožil jeden rok v ohrožení vysokým, jednoznačně nepodmíněným trestem. Trestní stíhání pak bylo citelným zásahem do žalobcova života. Žalobce byl po celý život bezúhonným člověkem, aktuálně již starobním důchodcem, trestní stíhání významně zasáhlo jako do jeho rodinného života, tak i do přátelských vztahů, když významná část přátel a známých se žalobcem ukončila kontakty bezprostředně po zjištění, z čeho byl obviněn, a narušené vztahy se nepodařilo ani po pravomocném zproštění viny obnovit. Soud uzavřel, že žalobci vznikla újma v podobě frustrace, obav a beznaděje, tedy spočívající v subjektivním vnímání nepříznivé životní situace, a rovněž v podobě zpřetrhání rodinných a společenských vazeb, které žalobce vzhledem k jeho věku bude jen velmi těžko nahrazovat, a újmu žalobce je proto nutné odškodnit v penězích. Adekvátním odškodněním zohledňujícím shora v odůvodnění rozebraná judikatorní kritéria, tj. povahu věci, délku trestního stíhání a následky v osobnostní sféře trestně stíhané osoby, je pak částka ve výši 150.000,- Kč, která je v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, kdy se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce určené soudem v penězích skutečně má dostat. Vzhledem k tomu, že žalobce vzal žalobu co do částky 30.000,- Kč zpět, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 120.000,- Kč s příslušenstvím v zákonné výši od 24.5.2016,

kdy se žalovaný dostal do prodlení (nárok uplatněn 24.11.2015). O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl dle úspěchu ve věci a přiznal žalobci za právní zastoupení odměnu za pět úkonů právní služby po 3.100,- Kč a pět režijních paušálů po 300,- Kč, celkem 17.000,- Kč.

Rozsudek napadl včasným odvoláním žalovaný. Byl toho názoru, že nejsou splněny všechny podmínky pro vznik odpovědnosti státu za škodu tak, aby mohlo být přiznáno vyšší peněžité odškodnění za nemajetkovou újmu, než jaké bylo žalovaným přiznáno v rámci mimosoudního vypořádání. Žalobci sice nemajetková újma v příčinné souvislosti s předmětným trestním řízením vznikla, ale jen do výše 30.000,- Kč, neboť na žalobce se vztahuje pouze jedno ze tří kritérií indikujících rozsah způsobené nemajetkové újmy dle judikatury Nejvyššího soudu, kterým je povaha trestní věci. Souhlasil s tím, že trestní řízení bylo vedeno pro podezření ze spáchání velmi závažného a společensky extrémně difamujícího trestného činu znásilnění/pohlavní zneužití nezletilých dětí a je dán důvod přikročení k peněžitému zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Takto vzniklá újma však nedosahuje takové intenzity, aby ji bylo nutno odškodnit nad rámec již žalovaným vyplacené finanční satisfakce ve výši 30.000,- Kč. Ostatní kritéria však na případ žalobce nedopadají, neboť délka celého trestního řízení byla naprosto přiměřená a všechny orgány činné v trestním řízení postupovaly bez jakýchkoliv průtahů, což uznával i žalobce. Dále nelze přihlížet ani ke kritériu následků v osobní sféře poškozené osoby, neboť újma v podobě ztráty rodiny a přátel nebyla dostatečně prokázána, jelikož jediným provedeným důkazem byl účastnický výslech samotného žalobce. Navíc i v případě, že by tvrzená újma byla podložena dalšími důkazy, nebylo by možné přiznat žalobci vyšší zadostiučinění za nemajetkovou újmu, neboť sám žalobce uváděl, že celou trestní věc vykonstruovala jeho bývalá manželka, aby se ho mohla zbavit z majetkových důvodů. Tato skutečnost nemůže jít v žádném případě k tíži České republiky a je nutno přihlédnout k tomu, že manželka se od žalobce odstěhovala již 12.5.2014, přičemž usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno až dne 1.7.2014. Ke ztrátě rodiny tedy nedošlo v příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a předmětnou újmu. Navrhoval, aby odvolací soud ve výroku I. žalobu zamítl a přiznal mu náklady odvolacího řízení.

Žalobce k podanému odvolání uváděl, že v žádném případě částka 30.000,- Kč, kterou žalovaný dobrovolně žalobci poskytl, není dostatečným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, která byla žalobci

způsobena nezákonným trestním stíháním pro trestné činy v usnesení uvedené (zločin znásilnění a zločin pohlavního zneužití), neboť částka kolem 30.000,- Kč je poskytována jako peněžní zadostiučinění dle současné praxe například v případech nezákonného trestního stíhání pro podezření ze spáchání mnohem méně závažných trestných činů. Zdůraznil, že po celou dobu trestního stíhání mu hrozil trest odnětí svobody ve výši dvanáct, resp. deset let, bylo zasaženo do několika práv žalobce týkajících se elementárních oblastí jeho života, dosavadní rodina obvinění žalobce uvěřila, žalobce rovněž označil svědky pro případ potřeby prokázání ztráty většiny přátel a usnesením státního zástupce byl žalobci uložen zákaz styku s určitými osobami, členy rodiny žalobce, pokud jde o jeho vnučky a jejich matku a otce. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo, že se domnívá, že celou trestní věc vykonstruovala jeho bývalá manželka, ale pokud by tomu tak skutečně bylo, není zřejmé, proč by nebyla trestně stíhána pro spáchání trestného činu křivého obvinění nebo podobného deliktu. Žalobce se dosud snaží si celé trestní stíhání a skutečnost, že k němu mohlo dojít, racionálně vysvětlit, aby se s celou anabází, kterou si od července 2014 prošel, alespoň nějakým způsobem vyrovnal. Je sice pravdou, že manželka se od něj odstěhovala ještě před zahájením trestního stíhání, ale ztrátu manželky a rodiny nelze vnímat pouze jako bydlení manželky na jiném místě, ostatně další z rodiny se žalobcem nebydleli nikdy, ale jde o vztah manželky a rodiny k žalobci. Žalobce ani neměl možnost po zahájení trestního stíhání své manželce a rodině cokoli vysvětlit. Navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a a § 214 odst. 3 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně zcela správně žalobcem uplatněný nárok posoudil dle zák.č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“), a zcela správně též uzavřel, že v řízení žalobce prokázal existenci nezákonného rozhodnutí, kterým v daném případě bylo rozhodnutí o zahájení (vedení) trestního stíhání, jež dokládal usnesením Policie ČR ze dne 1.7.2014, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a/, odst. 3 písm. a/ trestního zákona, a pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 sp.zn. 58 T 73/2014, kterým byl žalobce jako obžalovaný dle § 226 písm. a/ trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že

se skutek stal (§ 8 odst. 1 zákona). Mezi účastníky tak nebylo sporu o základu nároku žalobce vycházejícího z § 7 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., žalobci tak přísluší zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve smyslu § 31a odst. 1, 2 zákona. Soud I. stupně se i zcela správně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011) zabýval kritérii, která zpravidla mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy v případě zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Dle názoru odvolacího soudu pak soud I. stupně tato kritéria hodnotil zcela přiléhavě a úplně.

Soud I. stupně zcela správně při hodnocení povahy trestní věci akcentoval, za jaké zločiny bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání a jaká trestní sazba mu hrozila. Zcela správně přihlédl k tomu, že jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, je společností vnímáno jako maximálně zavrženíhodné a podezření ze spáchání těchto zločinů ulpí na žalobci až do konce jeho života i přes zprošťující rozsudek. Žalobce byl též ohrožen vysokou sazbou odnětí svobody a při zahájení řízení bylo žalobci zapovězeno jakkoliv kontaktovat všechny členy rodiny jeho manželky (nejen manželku, která se od něj odstěhovala dva měsíce před zahájením trestního stíhání), od kterých byl izolován. Soud vzal na základě svědecké výpovědi žalobce za prokázané, že v důsledku trestního stíhání přišel o většinu svých přátel a přátelské vztahy se nepodařilo (i s ohledem na vysoký věk žalobce) již nikdy obnovit v původním rozsahu. Lze si i stěží představit, že by došlo k obnovení vztahů s rodinou jeho manželky. Trestní stíhání pak bylo citelným zásahem do života žalobce, který byl celý život bezúhonným člověkem. I když druhé kritérium (délka trestního řízení) v daném případě nebylo naplněno, nutno souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že je nutno přihlédnout i k naplnění třetího kritéria, kterým jsou následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, neboť došlo k narušení jeho osobnosti a narušení jeho soukromé, rodinné a přátelské sféry života s ohledem na intenzitu povahy trestní věci, neboť se jedná o velmi závažný a společensky extrémně difamující trestný čin způsobený na nezletilých osobách na něm závislých a to bez ohledu na skutečnost, jaký byl v daném případě důvod k zahájení trestního stíhání, neboť odpovědnost státu je objektivní.

Odvolací soud při hodnocení přiměřenosti výše zadostiučinění priznaného v dané věci dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. dále

posuzoval, zda tato výše odpovídá výši zadostiučinění přiznavaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 publikovaný jako R 67/2016 ve Sbírce soudních rozhodnutí). Lze přitom nejprve poukázat na to, že odškodnění ve výši 150.000,-Kč bylo přiznáno osobě, která byla zproštěna obžaloby vedené pro trestný čin pohlavního zneužívání právě v řízení, ve kterém byl vydán výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu. Jedná se o rozsudek zrušující, podstatné ale je, že Nejvyšší soud v něm nevytkl nižším soudům zjevně nepřiměřeně vysokou výši satisfakce, ale právě absenci zdůvodnění přiznané výše ve vztahu k náhradám přiznávaným za jiná nezákonná trestní stíhání případně i náhradám nemajetkové újmy přiznávaným za jiné zásahy do osobnostních práv.

Odvolacímu soudu se nepodařilo dohledat jiné než výše uvedené řízení, ve kterém by bylo rozhodováno o výši satisfakce za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin pohlavního zneužívání. Má nicméně za to, že výše přiznané satisfakce obtojí ve srovnání s výši náhrad, která je přiznávána za jiné újmy na právech osob, ať se již jedná o satisfakci za nezákonné trestní stíhání či satisfakce přiznávané v řízeních na ochranu osobnosti. Částka 30.000,- Kč, kterou žalovaná vyplatila dobrovolně, je evidentně zcela nepostačující, když odškodnění za nezákonné trestní stíhání přesahuje řád 100.000,- Kč v praxi zdejšího soudu zcela běžně, a to i u majetkových a hospodářských trestných činů, odvolacímu soudu je z praxe zdejšího soudu znám i případ, kdy bylo přiznána satisfakce přesahující 800.000,- Kč, byť se v dané věci jednalo i o omezení osobní svobody i značnou délku trestního řízení. V dané věci, když skutečně trestní stíhání trvalo relativně krátkou přiměřenou dobu, odvolací soud opakuje, že žalobce byl stíhán pro trestný čin velmi závažný a společensky extrémně difamující, tato okolnost nepochybně svědčí pro vyšší satisfakci než u trestných činů, které tolik nepoškozují pověst stíhané osoby, což jsou typicky trestné činy majetkové. O pravdivosti tvrzení zjištěného z výpovědi žalobce, že trestní stíhání výrazně zasáhlo do jeho pověsti a omezilo jeho sociální kontakty, tak s ohledem na povahu trestného činu ani odvolací soud nepochybuje. Konečně odvolací soud i poukazuje na to, že v případě žalob na ochranu osobnosti v soudní praxi standardně rozhodnutí přiznávají za nepravdivá tvrzení, publikovaná v médiích a způsobila vážně poškodit pověst osoby, částky řádově ve stovkách tisíc korun.

Soud I. stupně tedy správně dovedl, že žalobce vznik imateriální újmy prokázal, a zcela správně dospěl k závěru, že adekvátním odškodněním zohledňujícím výše uvedená judikaturní kritéria je částka 150.000,- Kč, která je i dle názoru odvolacího soudu v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Protože žalovaná mimosoudně uhradila částku 30.000,- Kč, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobci v odvolacím řízení plně úspěšnému vznikly náklady v souvislosti s právním zastoupením, jež jsou tvořeny odměnou 3.100,- Kč a režijním paušálem 300,- Kč (vyjádření k odvolání).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 24. února 2017

JUDr. Milan Chmelíček, v. r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhnalová